

Valdemar Sejer.

af
V. S. Jagemann.
Anden Del.
(forts.)

Der traadte nu flere Gæster ind og satte sig ved det dækkede Aftensbord midt i Gæstestuen, hvor ogsaa Bisp Peder havde taget Sæde. En int, smudsig Kvinde, som var Børens Hustru, satte et stort Fad dampende Macaroni paa Bordet. Børen stillede sig ved Bordenden og læste med foldede Hænder en Bøn. „Husfred, Vandfred og Samvittighedsfred!“ faaledes endte han Bønnen, og da han i samme Njeblik bemærkede en Fejl ved Anretningen, slog han sin Hustru Saltkaret i Hovedet og spurgte, med Enkelt om en tredebeltet Jordbælsse, om det var at dække Bord for saa fornemme Herrelæber.

Den huslige Strid, som heraf opstod, blev afbrudt, idet den taufse Pilegrim i Krogen pludselig rejste sig og gav Børen et Blik, medens han tøjede en Pung paa Bordet, som Børen hurtigt fik til sig.

„Det strider mod den fromme Herres Løfte!“ — sagde den fremmede Kyttar — „at tage Del i Børens Forloshelser, saa vel som at hvile nogen Nat under Tag, inden han naar Loreto.“

„Ja saa!“ — sagde Børen — „saa snuffer jeg eder en lykkelig Rejse og beder den hellige Jomfru ledfage eder.“

Pilegrimen vendte sig for at forlade Stuen. Det var haert Aftenssturring, og Børen traadte just ind med to Lamper, som hun satte paa Bordet med det sædvanlige Dulle om „den lykkelige Nat“. Hastig nærmede Pilegrimen sig Børen, men idet han med et stort Blik betragtede Bisp Peder, gled den store Pilegrimshætte ham ned over Nakken; Lampeløst faldt haert paa hans Ansigt, og Bisp Peder, som var bleven opmærksom paa den behænderlige Gæst, somies foruvedet, i det blege, rødskeggede Ansigt at gentende Bisp Valdemars vilde, lidenskabelige Træt.

Børen havde fulgt sine Gæster til Dørn og var kommen tilbage. „En smuk Helgen!“ — sagde han og forjede sig — „han gaar bedfærdig paa sin Fod gennem Øerne; han nyder kun Vand og Brød og mæler intet Ord i Herbergene; men paa Landvejen rider han magelig, har baade Skjmad og Vin med sig og taler Iyst om en Djevle med sine Drabanter. „Nej, med Fromhed og Hellighed i Verden er det rent forbi.“

„Jeg saa ikke fejl! Det var Bisp Valdemar!“ — hvilede Bisp Peder til Martin — „han rejser ikke til Loreto, men til Rom. Har Paven ikke mit Budskab, inden han kommer, er det galt. Hold ren Mund og lad Hestene jable!“

„Men har han kendt eder, Herre Bisp! var det maatte dog sitret at lade ham drage forud. Han har fire stærke Kyttare med sig.“

„Vi ere jo ogsaa fire. I Kongens Vrind holder ingen Dansk Mandtal over Venner og Fjender. Der er vel ogsaa flere Veje til Rom. Ser som jeg siger!“

Martin gik, og snart lode Hestene jable for Døren. Bisp Peder havde imidlertid af Børen erfaret hvad Vej Kyttaren med Pilegrimen vare rejste; han havde tillige faaet Andvisning paa en lang fortæret Vej til Rom, men som gik gennem en vidt og farlig Hjeldegang. Dog derfor vidste Børen Raad. For god Betaling var straks en tyndbig Vejviser berebt til at ledfage de rejsende.

Bisp Peder betalte rigelig det Raad, han ikke gav sig Tid til at nyde, og svang sig rask og ivrig paa sin Gænger. Den omhyggelige Bær gav ham en from Besigtelse med paa Vejen; men Bisp'en blev betænkelig derved; thi Tønen i Børens Stemme erindrede ham om Børbønnen, som endte med forbandelse; og da han saa den Vejviser, Børen havde anbefalet, var han nær ved at fortryde sin hastige Beslutning. Men nu ved Hæren foran paa sit Mulasel. „I Guds Navn!“ — sagde Bisp Peder og fulgte ham.

De havde redet nogle Timer. Mørket tiltog og Vejen blev dunklere og snevære mellem Hjeldene; den slingede sig i saa mange Bugter og Krumninger, saa man syntes at komme lige saa meget tilbage, som frem. Tilfældt var der intet Spor mer at se. Hæren holdt stille og erklærede, at han havde forvildet sig og ikke længer kendte Vej eller Sti. „Men hvis der jeg falder paa Hjelbtranten!“ — sagde han — „det er vist Uheldsdrivene fra Herberget: de vilde samme Vej som vi. Derfor de gode Patroner tillade det, vil jeg give de godt Jolt et Tegn, som vi bruge her i Rødsfald til gode Venner.“

Idet han vendte paa Svar, tog han hurtigt en Pibe frem og støbte tre Gange med en hvinende og gennemtrængende Lød. Tegnet besvarede straks af et lignende og Hælerne kom nærmere.

„Man kommer!“ — sagde Vejviseren — „det var en Lykke, jeg ikke glemte min Jagerpibe.“

Bisp Peder saa haert og betænkelig paa den gule, forsmudgede Italener. Det var netop saa lyst endnu, at han kunde skimte et listigt Smil om hans tynde Læber. Bisp'en rejste aldrig ubenøjet; med Haanden paa sit Sværhæfte tallede han et tillidsfuldt Blik mod Himlen og talte paa Martin. „Sig til Svendene!“ — sagde han paa Dansk — „at vi maa i Guds Navn være beredte paa et pludseligt Angreb!“

„Herre Gud! er det saaledes fat!“ sulte Bisp Martin og kyndte sig at udføre sin Herres Befaling.

Det varede ikke mange Njeblik før de saa sig omringede af en Hlof vilde, smudsig Karle med Fakler og blinkende Sværde. Hæren var forsvunden. Martin og de to Svendene saa forfæredede paa den store Overmagt; men de grede dog uden Betænkning til deres Sværde. Bisp'en havde straks sit Sværde draget; men hans Hest blev sty for Faklerne; den fælede med ham paa en Hjelbtrant og styrkede ned.

Bespøvet af det stærke Fald, laa Bisp'en med Sværdet i Haanden neden for Stranten og vidste ikke hvad der var foregaaet. Da han kom til sig selv, var det bølgsætt omkring ham; han hørte Martin og Svendene jamre sig og bande i nogen Fraftand. Med Besværighed rejste han sig og samlede i Mørket frem efter Lyden. „Det var bedre, I bad, end bandte!“ — raabte han — „hvor er I? hvor blev Røverne af?“

„Det var Djevle og ikke Mennesker!“ — jamrede Martin — „men Gud og vor Frue være lobet, at I er levende, Herre! jeg ligger her og kan ikke røre en Haand.“

„Vi slog fra os saa længe vi kunde!“ — sagde den ene af Svendene — „men der var vist ti mod en.“

„Tyde Djevle mod en, vil du sige!“ — raabte Martin. — „At! hjælp os, fare Herre! vi ligger her bundne og søsmme i vort Blod.“

Endelig fandt Bisp'en sine bundne Tjenerer og klar deres Baand over med sit Sværd. De sprang op og saa sig om; men der var ingen at se og høre i Nærheden. Langt borte saa de endnu Glimt af Faklerne, som snart forsvandt mellem Hjeldene.

„Var det virkelig Røvere og ikke Djevle?“ — sagde Martin, som nu først mærkede, at han intet betydeligt Saar havde faaet, og at det, han før havde antaget for Blod tun var en Bæk, han havde ligget i. — „At, fare Herre Bisp!“ — vedblev han — „da jeg saa Hesten styrte ned med jer ad Stranten, blev det fort for mine Dine! jeg huggede fra mig hvad jeg kunde; men der var, som sagt, vist over tredive Slagter om at binde mig.“

„Tak din Gud for Livet og pral ikke, Martin!“ — sagde Bisp'en. — „Blev nogen af jer farlig saaret?“

„Det er et Guds Under, der er et helt Lem paa nogen af os!“ — sagde Martin. — „Jeg vil ikke prale, fare Herre! hvor mange Røvere der var, skal jeg rigtigst lade være usagt, for jeg havde andet at gøre, end at tælle dem; men jeg har forsvaret mit ordenlig, selv da jeg var bunden og ikke kunde røre et Lem — se, det kan jeg bevise eder, Herre! der ligger Randfjelen med eders Ordenstøker, og her er Guldpungen. Jeg lod ikke de Kællinger tage en Hvid deraf.“

Bisp Peder foer nu med Haanden til sin Brystkomme. „Guds hellige Blod! den er borte!“ — udrød han forkrælet — „jeg er plundret — hele Rejsen er forgarves!“

„Jeg har den jo, Herre!“ — raabte Martin — „her har jeg jo Guldpøsen.“

„Hvad spørger jeg om Guldpøsen? Brevtafsten, Brevtafsten med Kongens Brev og Fuldmagt!“ —

„Det var en Ulykke, fare Herre! havde I kun betroet den til mig! — men har I ikke tabt den i Faldet? vi maa lede til den findes!“

„Forgarves, forgarves! — den er borte — den er ikke tabt — den er røvet med Vold — den var spet godt fast — Hjelen er sønderreden — Vommen er afstaaen. — Ha, det var ikke almindelige Røvere. Guld og Klæder brød de sig ikke om — mine Brevskaber gjaldt det — ha, dette Overfald var den formaelige Bisp Valdemars Anstiftelse. Hvad skal jeg nu i Rom uden Brev og Fuldmagt?“

Den heftige Bisp var næsten forvildet. Han vred sine Hænder og vidste ikke, om han nu skulde drage frem eller tilbage.

„Min fare, gode Herre!“ — trøstede Martin ham venlig og trostfuld — „hvor kan I dog tage eder den Ting saa nær? I ved dog vel fagets hvad der stod i Brevet, og saa ved jeg dog, I kan belagge eders Ord vel saa godt som Kongen selv. Og hvad Fuldmagt behøver I? naa den hellige Fader ser eders erlige, danske Ansigt, saa kan han jo nok, se, I farer ikke med Usandhed.“

„Gaa! trofaste Martin!“ — sagde Bisp'en glad — „gennem din Mund taler min gode Stysaand til mig. Ja, du har Ret! med Guds Hjælp kan jeg ubøve Kongens Brev og Fuldmagt. Jeg vil ikke sørge for hvad jeg skal sige! Han, som i denne Time holdt sin bestærkende Haand over os, kan tan ogsaa give mig Ord og Fuldmagt, som ingen Konge kan give mig bedre og ingen Røver frataa mig. Kom! vi vil i Herrens Navn drage videre! Jeg har fat fundet Vej, hvor der var vel saa mørkt og varre Fjender i Nærheden; men jeg havde ham med mig, som er Vejen og Hæst.“

Bispens tillidsfulde Ord gave nu ogsaa Svendene Mødet tilbage. De fandt snart alle Hestene, og snart man hørten kunde se Vej eller Sti, fulgte Tjenerne dog nu trælsige deres gudfrægtige Herre, som med Hænderne foldede over Sæddelknappen lod Hesten gaa sin egen Gang, uden at røre ved Tøssen.

De havde saaledes redet taufse en Tid lang, og ingen vidste hvor han kom hen.

„Jeg gab dog vidst, Herre Bisp!“ — sagde nu Martin betænkelig — „hvor I før har fundet Vej i sandant Rum og Mørke. For mine Dine er det, som vi red her mellem luter Klippefrynninger og dybe Afgrunde.“

„Saa er det jo ved hvert Stridt, vi gaar i Verden.“ — svarede Bisp'en — „om vi ogsaa i vor baarlige Selsklogskab ere stolblinde derfor.“

„Var det saaledes at forstaa, fromme Herre! saa maa I vel have Ret; men jeg troede ikke, I talte til mig, som vor Herre til Disciplene.“

„Ogsaa i bogtavelig Forstand var det Sandhed, jeg sagde.“ — svarede Bisp'en — „med Tro og Tillid til den usigelige Vejviser, har jeg før fundet Vej, hvor Mulmet og Mørket gjorde mig mere beklemmt om Hjertet, end her, og hvor varre Fjender vare mig nær, end de, jeg her frægter for: det var i et mørkt, forbandet Taarn, hvor der var Kogleri og Djevlestab.“

„Kors beare os! hvorledes kom I da her fra? Herre!“ spurgte Martin, nysgerrig og frøgt, idet han saa sig om og forlede sig.

„Jeg maatte gaa derfra gennem Jdsluer; men det var min vel forstjulte Straf, fordi jeg vilde være Klogere, end det er kristent Menneske forundt, og lige i den Bog, som skuler Menneskenes Stæbne og Fremtid.“

„Er der da virkelig en saadan Bog til?“ — spurgte Martin og glemte at se efter den farlige Vej — „det er jo den, man talder Cyprianus.“ Han slog atter et Kors for sig, da han nævnedes dette Navn, og saa sig betænkelig tilbage.

Svendene vare blebne noget tilbage. Man var kommen til et Sted, hvor der kunde ride to jævnsides, og Martin red med spændt Opmærksomhed hen ved sin tantsfulde Herres Side.

„Lad os ikke tale mer om slige Ting!“ — sagde Bisp'en med dæmpet Stemme — „saa meget vil jeg kun sige dig, Martin! naar du vil tie dermed: Det bæres mig for, og jeg har Grund til at tro, at af denne min Rejse's lykkelige Udfald afhænger min store Herre og Konges Liv og Lykke. Hans højsalige Broder, Kong Knud, kunde maatte endnu have levet og siddet paa Danmarks Trone, havde

han sendt mig denne Vej og brugt Kirkens Arm, hvor han brugte sin egen. Men det forstaa du dig ikke paa, gamle Martin! spørg aldrig om slige Ting! Lad os drage vor lige Vej med Gud, og ikke behjære os om de forborgne Ting og dem, som skal komme!“

Taufe og stille, fortsatte nu Bisp Peder og hans Tjenerne Rejsen, som i Blinde, til det blev Dag; og da de nu saa sig tilbage, gyste de alle, og det syntes dem et forbarrende Guds Underværk, at de, uden at nedstyre og knuses mellem Hjelde og Afgrunde, havde kunnet ride saadan en Vej i Mørket. De traf snart paa Mennesker og erfarede nu, at man vel kunde komme at den Vej til Rom, men at intet Menneske vovede derpaa om Ratten. Nu kunde de ikke uden en stor Omvej komme tilbage paa den almindelige og ellers fortære Vej. De havde imidlertid Dagen for sig. De sejede en nu Vejviser. Snart saa de den gule Tiber; de fulgte den smukke Vej langs med dens Bredder, og inden Aften naaede de lykkelig Rom.

Uden at standse noget Njeblik for at betragte den store, berømte Stads Helligheder og mærkværdige Udsigtsminder, begav Bisp'en sig om Morgenen efter sin Ankomst i sit bispelige Ornat til Vatikanet og forlangte øjeblikkelig at indlades i et højt vigtigt Anliggende til Pave Innocenz. Han maatte imidlertid love over en Time i Horsalen; thi hans Hellighed — hed det — havde luttet sig inde i sit Kontammer med en fremmed Pilegrim, som man troede var en fornem Afstending fra Kejseren og de tytte Fyrster. Hellig og utaalmodig, gik Bisp Peder op og ned i Horsalen. Endelig aabnedes Døren til Pavens Gemakker og med et stolt, triumferende Smil fremtraadte den høje, taufse Pilegrim, i hvem Bisp Peder nu tydelig kendte sin Konges Sværhæfte, Bisp Valdemar. Rask og frimodig, tren Peder Sunesen sin fornummede Fjende i Møde, og det hoverende Smil i Pilegrimmens Ansigt forbandt pludselig. Han syntes et Njeblik overtraffet og forfærdet, men med et listigt, foragteligt Blik paa sin afvæbne Anglager forlod han tauf og hastig Horsalen uden at lade, som han kendt ham.

Med fuld Hartrosthing paa sin retfærdige Sag og det Sandhedens ubedragelige Vidnesbyrd, han nu med forlobbet Jver fælle sig magtig til at aflægge for St. Peters hellige Stol, traadte Bisp Peder ind for den strenge og magtige Pave Innocenz.

Paven sad, med sin Purpurhæjls Stuldertræve over den høide Lindragt, i en forgyldt Arnsol, med Foden paa en rød Hjeljels Stammel, hvorpaa de hellige Nagler vare indvirkede, og ved hans Side stod et Bord med et Krucifix mellem en stor Mængde Papirer. I det traftige Udbygning laa en Ro og Bestemthed, som forbaufede. Hans Haar var graat, men krusede sig traftig om den røde Hjeljels Kallot, som skulte Konjuren. Synet af denne magtige Mand, som fra sit Kontammer beherskede Konger og Kejsere, gjorde et haert Indtryk paa den danske Bisp, der for første Gang stod for sin strenge Overherres Dine. Han øjede sit Ana og insæde Korset paa hans fremstrakte Fod; derpaa rejste han sig frimodig og gjorde i sin Konges Navn den alvorligste Indsigelse mod Bisp Valdemars uretmæssige Valg til bremist Erkebisp. Han beraabte sig paa Pavens eget Brev og udtryktlige Betingelse for den fangne Bisp's Frigivelse, og inden Paven sit Tid til at spørge om Brev og Fuldmagt fra Kongen, afslagde Bisp Peder en sandru Beretning om det natlige Overfald og tilbad sig med den helligste Ed og sine Tjeneres Vidnesbyrd at betrafte Sandheden i sit Udfigende.

Den strenge, traftfulde Innocenz syntes et Njeblik ubestemt. Den lige saa snilde, som dristige Bisp Valdemar havde nylig faaledes fremstillet ham Sagen og havde vidst at lægge Vægt paa Kejsere's og de tytte Fyrster's Gunst og Forben, at den ellers saa standhaftige Innocenz næsten havde besluttet at tilgive ham og betrafte hans Erkebispvalg, hvis det paa nogen Maade lod sig forene med hans Ord og Løfte til Kongen af Danmark.

Saaledes som Bisp Peder nu med Kraft og Jver oplyste Sagen, maatte Paven betragte Bisp Valdemar som en egenmagtig og farlig Oprøer, selv med den pavelige Stol. Den svare Mistante, der endnu hvilede paa hin listige, overmodige Prælat, som Eftertræder af hans kongelige Fætters Krone og Liv, og nu denne Røst underfundige Voldsgættning med Bisp Peder, hvori den anklagede efter at Sandsynlighed havde Del — alt dette gaa nu, ved Bisp Peder's klare, listige Fremstilling, Bisp Valdemars Sag et saa misligt Udseende, at Paven besluttede at underlægge Sagen paa det strengeste med Kardinalerne og gav Bisp Peder det bedste Haab om et forsnstet Udfald for ham og hans Konge.

Glad forlod denne Kong Valdemars nidkære Afstending Vatikanet og vendte nu rolig paa det bedste Udfald af sin Sendelse.

Bisp Valdemar erfarede den samme Dag ved sine Venner og Spejdere, at Kardinalerne i Anledning af hans Sag vare samlede hos Paven, og at han kunde vente at blive dragen til strengt Ansvar for mange svare Bestyrdninger. Han fandt det ikke raadeligt at oppæbe Udfaldet af denne mislige Sag, og da man næste Morgen søgte ham, for at høre hans Forsvar, var han intet Steds at finde. Han havde hemmelig om Ratten forladt Rom, for at tage sin Tilflugt til sine verdslige Venner og Besklyttere.

Efter Bisp Valdemars Flugt syntes hans Sag at drages i Langdrag, og den utaalmodige Bisp Peder frøgtede med Rette for hans formaende Behjndere, saa vel ved Bavehoffet selv, som blandt de anseeligste Fyrster i Europa. Den ene Uge gik efter den anden, og to Maanedere vare forløbne, uden at det endnu lod til, at Paven og Kardinalerne vilde tage nogen endelig Beslutning. Men nu indløb den forbaufende Efterretning, at Bisp Valdemar var flygtet til Kejsers Philip og Hertug Bernhard af Sachsen, af hvem han med beaaben Betænkning var stert til Bremen, og at han der var bleben modtaget med stor Jubel, som Erkebisp. Dette voldsomme Indgreb i de pavelige Rettigheder fortærkede Innocenz højlig. Han betænkte sig nu ikke længer paa at erklære Bisp Valdemar for en Oprøer mod Kirken og den pavelige Stol, og et formeligt Båndbrev blev udfærdiget, hvori Overbringer blev bemyndiget til at tulfæste hans Magt og Myndighed, som Erkebisp i Bremen, og erklære hans freblæs og forbandet, til han hofsværg selv indfillede sig til Doms for den pavelige Stol.

Udrustet med denne magtige Båndbrev begav Bisp Peder sig øjeblikkelig paa Tilbagereisen fra Rom, og inden

han saa sin Konge igen, agtede han selv at drage til Bremen og fuldføre dette forlige Foretagende. Thi der var ingen ved det pavelige Hof, som under disse Omstændigheder havde Mod og Lyft til at udfætte sig for den aabenbare Livsfare, der var forbunden med at overbringe det pavelige Båndbrev i en sjenbtlig Stad til en saa magtig beskyttet Forbryder mod Kirken.

Som Bisp Valdemar en Dag stod for Højaleret i Bremens Domkirke og i sin ny arkebispelige Ornat læste Messen for det forsamlede Jholt, traadte en høj Mand ind i Kirken, iført en stor, hvid Hattelappe, med et stort Dødningshoved, udsnet paa Brystet; hans Ansigt var stult af Hættens, der naaede ham i en Svip til Brystet, og gennem to store Huller i Hættens tindrede et Par mørke, idfulde Dine. Den alvorlige, fornummede Stillelse nærmede sig Alteret og lagde det pavelige Båndbrev oplagt for Erkebispens Dine. Han stirrede forbaufet paa den pavelige Bulle og blegne. Den fornummede traadte tilbage og var forsvunden blandt Jholtet; og nu lod en magtig Røst gennem Kirken: „Erkebisp Valdemar er lyst i Kirkens Vand! Ve den, som bestutter Kirkens Fjende! — forbandet er den, han velsigner! — hans Stab er brudt — den hellige Salve er forsvunden af hans Jøse!“

En almindelig Forfærdelse udbredte sig over Menighededen. Som Iynslaget styrkede Jholtet ud af Kirken. Den dandylste Erkebisp tabte Krumstaven af Haanden og sant afmagtig om for Alteret. Men Bisp Peder, som havde været Overbringeren af det frøgtelige Båndbrev, var saa Timer efter ude af Bremen og paa Vejen til Kong Valdemar, som efter Rhytet havde faaet Kejsers Philip paa Flugt fra Nordalbingien og var dragen med en haert Befalning ind i Brunsvig.

Rhytet om Kejsers Philips mislykkede Angreb paa Danmark, om hans hovedfulds Flugt og den danske Konges fejerrige Fremgang havde sat hele Nordtyskland i Stræt og forbaufelse. Til dette magtige Angreb havde de smaa nordtyske Fyrster sat al deres Lid, og adskillige af Kong Valdemars Væbnmænd havde uden Betænkning gjort fælles Sag med Kejsers Philip og sendt ham Hjælpemandskab mod deres forhadte Væbnherre.

Syvende Kapitel.

Paa Schwerin Slot holdt forte Grev Henrik et vigtigt Krigsråd med Bisp'en af Hildesheim og Grev Adolph. Hertug Bernhard af Sachsen havde ved en egenhændig Stridelse stadfaestet Efterretningen om sit og Kejsers Philips Nederlag paa de danske Grænser, hvilket han dog kun talte et mislykket Angreb og et øjeblikkeligt Tilbagetog, som han nu haabede skulde formaa Kejseren til en alvorligere Kæmping i Bømsberg. Grev'en af Danneberg og den vendiste Fyrste Henrik Borbin og hans Brødre havde nylig forladt Schwerin med Løfte om Havn og virksom Understøttelse mod den fælles Fjende og virksom Understøttelse mod den fælles Fjende.

„Sagde jeg det ikke nok?“ — sagde Bisp'en af Hildesheim — „I var for bidsig, Grev Henrik, I vilde ryste Fruigten af, før den var moden, og den traf jer stenhærdt i Panden. Krigslykken er nu en Gang med Kong Valdemar, og paa den Vej kommer I aldrig til Maalet.“

„Paa Omveje endnu mindre, Herre Bisp!“ — sagde Grev Adolph — „hvad hjælp del nu, at vi ikke selv aabenbart var med Kejseren? havde vi været med, skulde Hæren dog ikke have ladel sig jage, som en Hlof fraa.“

„Det var et sandt Ord, taufte Grev Adolph!“ — sagde Henrik af Schwerin og ved sig harmfuld i Underlaben — „hvad hjælp del dumme Søogerstab mig? hvad hjælp Fruigtet med Johan Gang! mit halve Grevskab saar endnu i Pønt, og Greao Slot opbugger jeg aldrig. Hvad hjælper alle vore Striverier, Hr. Bisp! alle de fine, forblommede Ord har Panden slabt: vor hele Plan er nu i Kongens haand, og hvad han ikke kan faa sig til, har den nærsige Grev Otto forialet ham. Ha, hvil lænede jeg ikke den Dretuber fast til Blossen, da jeg havde ham! Nu er Bingerne voksede paa Bidgaaften, og han brøder sig ikke mer om mine Jægere, end at han sender mig Knud Rdnafse selv tilbage med Brev og Hilsen og Lat for bidst. Har hvad den dumdriftige Dreng tør stride mig til!“ Her rev han et Brev op og læste:

„Hilsen tilforn og styldigt Lat for det ædle Gæsteværkstab i Schwerin Slotstaarn!“

„Hvorlunde Jagten løb af paa Kong Valdemars Brullupsdag kan eders dygtige Jæger selv berette, hvis han det er har forgjættet hos Bidsklydene i Ribe Lyvehul. Eders gubelige Ven og fromme Velselhandler hos Kongen har jeg paa min egen Fare ladel Sold og Løn ubetale med Hundepensin. Hvad mig selv anbelanger, da er jeg, efter de sidste Opdragelser, i alle Maader løst fra min Ed og mit Tavshedsløfte, og hvad der er dunkelt og forblommet i eders klogtge Stridelse til Kejseren, har jeg til fulde oplyst min Herre og Konge om. Jeg vil ønske, at jeg for Fremtiden, med mere Agtelse og med Tillid til eders ridderlige og frøktelige Vre, kunde navne mig eders aabne og altid kampfærdige Fjende „Ridder D i o, Grev af Lüneborg.“

Grev Henrik sønderrev Brevet og kastede Stumperne harmeligt paa Gulvet.

„Hvad vil I arme jer over den laadmundede Drengs Stitpiller?“ — sagde Bisp'en af Hildesheim. — „Er det sandt, at Grev Albert rykker med en Hær mod Schwerin, har I nu vigtigere Ting at tænke paa. Denne Gang ender det nappet med Dans og Lyftighed, som sidst. Jeg vil raade eder at forlade Slottet snarest muligt med eders Broder og Gemalinde, hvis I ikke tror, det kan forsvares saa længe, til Kejsers Philip og Hertug Bernhard kan komme sig af Strækken og sende jer Undsætning.“

(Fortsættes.)